

Отъ бесилка нѣмамъ страхъ
Жребиятъ си самъ избрахъ!

Председателя (изненаданъ). Сега азъ ще ти напомня Чавдаре, че не си съ всичкия си умъ. Слушай, ти говоришъ за народъ. За да се увѣришъ, че нѣма такъвъ народъ — ето тукъ тѣзи дето слушатъ — това хора отъ народа ли сж?

— Да!

— (къмъ слушателитѣ). Слушайте бе българи, ако нѣкой отъ васъ е съгласенъ съ Чавдаря нека стане и каже.

Мълчание.

(Никой не се помръдва).

Председателя. Виждашъ никой не е съ тебе.

Чавдаръ. Азъ имъ прощавамъ. Защо то не могатъ да вършатъ това, което е възложено менъ.

— Та тѣ луди ли сж?

— Напротивъ много умни. Защото тѣ ще трѣбватъ, когато удари последниятъ часъ.

— Вижъ азъ пакъ ще повторя (обръща се къмъ слушателитѣ). Косъмъ нѣма да падне отъ главата на никого, ако отговори на моя въпросъ.

Мълчание.

(Въ това време единъ слѣпъ старецъ отъ слушателитѣ се приближава до Чавдаря, прегръща краката му и почва да ги цѣлува).

(Чавдаръ не чува думитѣ на председателя, а издига слѣпеца и го цѣлува по челото).

Председателя. Кой е този слѣпецъ?

Джовани. Това е старъ хайдутинъ, услѣпялъ въ въ Деаръ-Бекирскитѣ тъмници. Султанътъ го помилвалъ.

Председателя (къмъ стареца). Тѣй ли е слѣпо старче!

Слѣпецътъ. Азъ не съмъ вече слѣпъ. Азъ пакъ прогледахъ. Когато тоя левентъ юнакъ говорѣше, азъ видѣхъ България, видѣхъ измъжжения народъ...